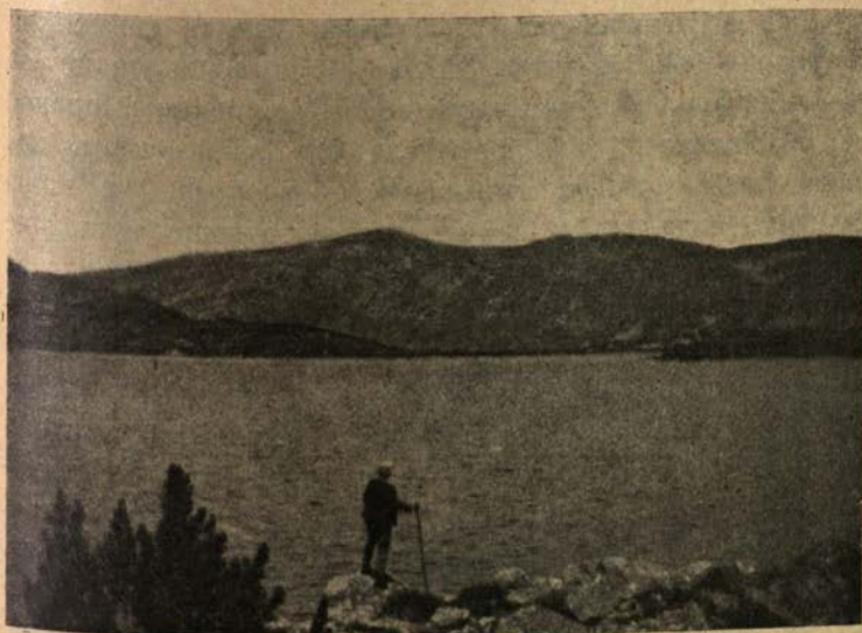

полъхъ на вѣтъра правѣше отъ време на време малки бръчки по гладкото лице на езерото. Бѣше тѣй слѣнчево и тѣй топло на завѣтъ, че ние вѣднага се разхвѣрляхме и събухме боси по дебелия килимъ на меката зелена трева. Наоколо нѣмаше жива душа. Това място ми се видѣ най-усамотения кѫтъ, какъвто може да има въ природата — високо и далечъ отъ хорския животъ. Задъ сипейния скалистъ ридъ на езерото, далечъ отъ

Смрадливото езеро

югъ, едва долитаše пѣсента на най-силнитѣ звѣнци на разтириено стадо овци. Но това още повече усилваше тишината и усамотението на този кѫтъ, който тѣй много предразполага къмъ мечтане и копнежъ по другъ свѣтъ — високъ, свѣтълъ, чистъ... .

Като гледахме кристалната бистрина на водата и идеалната чистота въ всичко наоколо, синъ ми право забеляза: „Не смѣя да плюя въ водата, или на тревата, а плюя въ кърпичката си“. При тази чистота ние просто не можехме да произнасяме името „Смрадливо езеро“ и